

ARG. 3.

MINNEAPOLIS, MINN., DEN 15 DECEMBER, 1917.

NO. 20

Julhälsningar från I. W. W. till Alla Lönarbetare

Ett förtroligt samtal med en konspirator

Det var i början av november månad 1916, just ett par dagar efter den beryktade händelsen i Everett, Wash. Jag och en nyligen vunnen bekantskap lämnade tåget vid New York Central station.

Samtalet under resan, vilken denna gång var ändad med betydligt mera lättmod än vanligt hade under hela tiden diskussionen pågick, haft en enda skarp brännpunkt — den: huru till kooperera med den ständigt tilltagande makt de organiserade arbetarna nu syntes med stor hastighet utveckla.

En liten mörklagd herre sittande mitt emot mig hade hela tiden väckt min uppmärksamhet på grund av hans ivriga inlägg i frågan. Han tycktes ej ha något annat att tala om. Det var han som först framförde frågan till diskussion, i det han visade tidningarnas uttalande om den oerhörda energi arbetarna lagt i dagen för vinnande av ytterligare i Everett. Det här är början till en serie av strider som enligt min uppfattning icke slutar förrän arbetarna ha lärt sig att hålla inne gadden, påstod han.

Vad menar ni, invände jag? De endast fordra sina av landets konstitution garanterade rättigheter.

"Konstitutionella rättigheter" utropade han, vad fan ha dom för rättigheter annat än arbeta och hålla sig lugna. Deras idé med denna strid är att få full organisationskontroll inom lumberindustrin däruppe, vilket menas att vi ha att ta ordens från dem i stället för de av oss.

Det blir ett dyrbart talas, och vi ha ej råd att låta dem få högsta hand i det spelet.

Nej, så ta mig f—n att det kommer att hända! Där är en arbetarorganisation där förut, och jag är villig att i framtiden liksom jag hittills gjort, hjälpa dem att få fötterna där, ty de äro villiga att skriva under kontrakt för en längre tid åt gången, men I. W. W. har ej denna idé. Man kan träffa överenskommelse med dem den ena månaden och nästa månad äro de färdiga att fordra mera.

Ni kan se av denna taktik att eder idé är ej en ordentlig dags lön, utan deras hela strävan är att taga kontroll av industrin i sin helhet. Ja de gå t. o. m. så långt att de uttala det rent ut på öppen gata, och naturligtvis apellerar det till slaverna, vilka äro förtädda och där ligger intet tvivlet i min hjärna om att de skola lyckas. Jag vet att de ha den högsta handen, nu gäller det att hindra dem från att få reda på det.

Ja, men invände jag, de skola för eller senare finna ut det ändå, och då blir reaktionen så mycket starkare.

De skola så tusan heller finna ut det, utropade han! — Detta gav mig en vink att ej motsäga honom för mycket, ty då skulle jag mista ett gott tillfälle att få reda på en hemlighet.

Har du ej reda på, på vilket utmärkt sätt det gamla Romarriket tillbakalogs de då existerande yrkesorganisationerna, vars makt började bli en fara för den Romerska staten.

Har du ej reda på hur utmärkt den Ryska regeringen gång efter annan avledde oroligheterna där, genom att ställa till blodbad mot judarna. Vet du ej hur det lyckades att slå ner Knights of Labor året 1887 genom den beryktade Haymarket händelsen, där en del av upprorsarna mistade sina liv?

Några sådana händelser till, och det skall lära dem en läxa för ännu en tid framåt!

Förresten, jag kan visa av senare händelser att det lyckas att tukta dem. Se exempel på San Francisco! Innan det lyckades att få upp en sak, som det gjorde myndigheterna berättigade att fängsla Mooney, Billings, Winberg, Nolan, Mrs. Mooney m. fl., så var det en oupphörlig strid där.

En sträjk han knappast att bli avslutad förrän en annan bröt ut, och du förstår att det går ej att göra affärer under sådana förhållanden, speciellt i dessa dagar. Nu gäller det att ha lugn på arbetsmarknaden, nu när ingen konkurrens finnes.

Det höres alldeles som att någon annan än Mooney och hans häktade medkamrater äro skyldiga för bombattentatet där, invände jag.

Det är ej upp till mig att avgöra, sade han, sak samma där är mera lugn nu än förut, ty du förstår att nu ha de allt att göra att samla pengar för att ge honom en rättvis rättegång. Ha, Ha, Ha, och då säger det ej att sträjka. Å sedan, vad tusan bryr jag min hjärna med vem som är skyldig.

Här gäller det strid på liv och död, antingen skola vi, eller de ha kontroll, där är hela saken.

Men nu till sista händelsen igen.

McRae, vår högra hand ute i skogsdistriktet där, var en man med mod, en man som vi alla måste erkänna uppfyllde sitt uppdrag väl.

Det är dock ej nog med detta. Vi ha upprorskarer överallt i landet och den enda vägen att göra nu, är att gå ner till "pure and simple business". Vi måste göra slut på dem, kosta vad det kosta vill.

Vad menar du, invände jag med en berättigad häpnad?

Jag menar: vi måste göra utrotningen en nationell sak, i annat fall skola vi grundligen misslyckas.

Den fängslade kamraten

Av
W. E.-HL.

Skall min nacke få böjas i lydnad och min rätt bli trampad i dyn, skall det sista spår av min frihet tas, skall man skymma min framtidsyn?

Det är slaviskt att ligga i stoftet och att kyssa förtryckarens fot. Det är slaviskt ta deras sparkar mot utan manligt trotsande knot.

Men det blodet som fyller mitt hjärta och de känslor i brand i min barm, och den tankeström som i hjärnan går, och min grova seniga arm,

och mitt öga, som skönjer framtiden, och som drömmer om ljusare land, och min längtans flykt över strand och hav kan ej fjättras i rostigt band.

Mina drömmar, om ni söker kväva, det är drömmar med evighet i, som skall lyfta slaven till frihet och ljus. ifrån mörker och slaveri.

Min uppgift är, — för att nu tala rent ut, — är att i samband med representanter från Amerika, störta kooperationer upprätta en organisation vars uppgift det skall bli att med alla till buds stående medel krossa dessa upprorsandar. Vi närma oss den tid då vi som en nation komma att vara en lätt sak att få folkopinionen på vår sida.

Jag har en idé! Om t. ex. de stora bankerna utge order till sina kunder att framprassa idéen om en nationell flaggdag, och de som ej hänga ut flaggan komma att anses som tyskvänliga och som följd därav komma att ställas under bevakning, blir där en ursäkt för att organisera Civilian Auxiliary Com. Citizens Alliance och Home Guards.

Omkostnaderna för detta komma trusterna att stå för. Med dessa organisationer kunna vi undersöka varje vrå av landet, och tvinga varje radikal man, kvinna och barn till underkastelse, eller straff.

Där är ej så stor fara i den politiska socialistiska rörelsen, ty deras språk kan icke ändra någonting, men I. W. W. är en handlingens organisation och måste krossas.

Vi komma naturligtvis att klämma till de andra organisationerna också; detta om de våga opponera sig, men vi skola ta de mest aggressiva först.

Jag har trotsat den härskande makten, jag har vandrat bland hatade män; jag har hånat heliga gubbars lag — och jag ämnar göra det än.

Må de ställa mig upp emot vägen och må kulorna borra min kropp. men i ögats vrå under dödens kamp skall det lysa ett evigt hopp.

Tyst — vad är det som dånar i fjärran? — Det är röster som ropa om hämnd, i en väldig kör av titaniskt hot och va samfärd förbittring ständ.

Jag har trampat av stannande hästar, och hör klirret av huggande stål; jag hör hackor picka mot cellens vägg; jag hör sången om drömda mål.

Som sagt, min uppgift är att få, i samband med de andra representanterna, upp ett program som beprisar detta landets regerande stora män från det tryck och slutliga ruin som annars blir resultat av denna organisations tillväxt.

Men tillåt mig inlägga min årliga uppfattning om den ekonomiska utvecklingen innan vi skiljas åt.

För allid, blev svaret. Nu, är det icke ett faktum att den revolutionära stämningen arbetarna nu ha kommit i, är ett resultat av utvecklat förtryck från det centrala kapitalets sida? Att de, skolade som de äro nu, kunna se hur ojämt rikedomerna de framskapa fördelas? Att de denna gång ha tvingats att bilda sina nationella och internationella industriella organisationer därför, att detta är det enda sätt på vilket de kunna skydda sig, och att det motsvarar det nu existerande produktions- och distributionssättet?

Ja, jag känner detta, men icke har jag tänkt att gå ut och sprida denna idé till dem. Det gagnar ej mitt intresse utan tvärt om, jag kommer att i samband med de andra samhällsbevarande, se till att alla som våga yttra liknande ord till massorna, att de hamna inom lås och bom resten av dem skola vi snart lära att hålla käft.

Min herre, förlåt jag ännu en gång ingriper! När ni erkänner att det är det ekonomiska samhällets orättvisa system som tvingar arbetarna till organisering, då synes det mig att hindrandet av denna naturliga utveckling av organi-

Kampen för frihet

Brr — Brr — Frr — den fördomda väckarklockan anstränger sina begränsade krafter för att om möjligt uppväcka mina sovande sinnen — till slut lyckades jag få tag i orsaken till oväsendet — endast klockan fyra — jag kände mig föranlåten att säga några ord (om dock ej så särdeles vackra) om odjuret i fråga.

Jag lade mig ned och försökte sova igen, men omöjligt. Denna djävulska maskin som allmänt kallas väckarklockor, hade fullgjort sitt värk, och intet annat återstod för mig än att stiga upp. Jag satte mig på sängkanten och funderade på vad jag skulle göra. Då kom jag att tänka på "Allarm" och ett utrop där, om att alla som kan skriva skulle göra så och insända sina bidrag till redaktionen. Jag funderade om jag skulle försöka — Ah, du! (sade jag till mig själv) du kan ju inte ens skriva ett ordentligt brev, hur tror du då att du kan åstadkomma någonting för Allarm? Jag satt där och funderade; att tänka på sömn visste jag vara en omöjlighet — men att skriva var lika svårt. Jag försökte anstränga min upptorkade hjärna med att tänka, vilket var mycket svårt efter som jag inte hade begagnat den på länge. Efter åtskilliga försök kom jag slutligen till ett resultat, att om jag gick ut för en promenad så kanske det var möjligt för mig, att få inspiration till skrivandet av något. Sagt och gjort, jag klädde mig med en ovanlig skyndsamhet, och tipptå-

sationen, är lika tanklös som att stämma vattnet i en å, vars vattentillflöde har tvingats att taga en viss naturlig riktning. Medvetna som vi bör vara om orsak och värkan, skulle vara nog för varje samhällsmedlem att akta sig för dylikt, ty hur starkt hindret än är, är det i längden ej mäktigt nog att motstå trycket, och den fördömda floden då åstadkommer för blotta tanken avskräckande.

När tåget stannade och vi voro färdiga att skiljas åt, kunde jag se hans svarta plirande ögon utslunga blixtrar, och över munnen kom ett djävulskt leende. De andra som lyssnade till talet tycktes stå villrädiga.

Jag tyckte mig höra dån av den flod som rent naturligt måste komma, när fördämningen brustit. I tanken lyftes jag av förtjusning och glömde för tillfället bort den djävulska planen denne medpassagerare framlade. Nu är den en verklighet och allt kommer till mig vad som talades den gråa ryskiga novembermorgonen.

Men jag fyller nu som då, av det liviga hoppet om floden — om reaktionens vågor.

De komma — Arbetare — de komma! Cook County Jail, Dec. 5, 1917. Carl Ahlsten.

ade ut för att inte störa någon genom mitt avlägsnande. Utkommen i den kalla morgonluften, kände jag ett oemotståndligt begär att säga något vackert om väckarklockor och dess uppfinnare.

Jag började emellertid att gå utan något egentligt mål, och till slut kom jag till en park som jag till min förvåning fann vara Minnehaha Park, och eftersom jag kände mig vara ganska trött, efter den för mig ovanliga kroppsrörelsen, satte jag mig på en bänk för att vila och njuta av en cigarett och betrakta solens uppgång. Himmelen var molnbetäckt och det syntes mig som om de två kämpade om makten, solen för att sprida ljus, värme och glädje över oss människor, och molnen för att om möjligt försvåra solens solglans. Molnen avafade av och an, liksom solens styrka var den överlägsen. Solen bröt slutligen fram och molnen drogo sig tillbaka, liksom för att hämta nya krafter för ett anfall. Solen steg allt högre och högre upp på sin bana vilken nu var molnfri. Medan jag satt där och betraktade molnen så bröt ett stort svart moln ut från de övriga, och kom svävande mot solen för att åter anfälla och förhindra dess vrama strålar att nå jorden, vilket också lyckades för en liten stund, men vart sedan bortdriven.

Striden fortsattes — moln efter moln anföll solen, men vart tillbakalagen. Slutligen syntes det som om molnen tänkte försöka göra en sista ansträngning för att förgöra solen. De sammandrogo sig till en svart hotande massa, och kommo svävande mot solen för att inte låta någon av dess strålar sprida ljus och värme. Det var en förfärlig strid som utkämpades, molnen täckte solen för en stund men vart tillbakalagen för att återigen kasta sig mot densamma. Det syntes mig som om tvänne världsmakter kämpade om herraväldet. Striden sväfade än hit, än dit, ibland syntes det som om molnen voro de segrande, så lyckades solen återigen slå sig igenom, jag kände en jublande känsla stiga upp inom mig men den varade tyvärr icke så länge, ty jag såg att molnen återigen hade samlat sina skaror och kastade sig på nytt med raseri mot solen, och det syntes mig som om de skulle förgjort den — och det vart så mörkt och dystert omkring mig.

Som jag satt där och grubblade kom det för mig att det var på samma vis med förföljelserna mot I. W. W. Jag liknade I. W. W. vid solen och kapitalistklassen vid molnen.

Sedan I. W. W. blev organiserad, för några år tillbaka så har den spridit upplysning om de rätta förhållandena i det nuvarande samhället. Då kapitalistklassen insåg vilken fara den utgjorde

